

Паломництво – давня і шанована українська традиція. Відвідавши духовні святині, наші предки набиралися сили, терпіння, отримували благословення на добрі справи

За Господньою благодаттю, смиренням, покаянням, молитовною поміччю для богоугодних та корисних діл і вирушили парафіяни храму Святителя Миколая УПЦ КП (с. Нагуєвичі) зі своїм настоятелем отцем Андрієм Безушком до Манявського скиту – наснаженого духовним подвигом місця, яке по праву називають Українським Афоном. Саме звідти століттями возносилися до Творця найщиріші молитви за українську націю і весь православний люд. Саме сюди сходилися люди, беззастережно готові присвятити себе служінню Богові. Саме тут зболені й обтяжені гріхом душі знаходили розраду, заспокоєння і силу вирватися з нечистих пут.

Похмура осіння днина навівала мінорний настрій, і думки снувалися навколо щоденних проблем та турбот. Атмосфера скиту змінила усе. За брамою монастиря відійшло буденне і суєтне, душа враз стала готовою до розмови з Господом. Захмарене небо, мерзлякувата мжичка, мокрий ліс навколо залишилися такими, як і були, іншою стала суть розуміння значної частини того, що оточує людину. Святість місця відчули усі: і ті, хто відвідував Манявський скити вперше, і ті, хто уже тут бував.

Потім була служба у відновленому храмі Святих великомучеників Бориса і Гліба. Напівпорожня церква настроювала на інтимний лад. Так почувається людина, повернувшись після довгих, часто марних, блукань у коло родини, знаючи, що її пробачать і приймуть, розуміючи, що її люблять, не зважаючи ні на що. Вишукана, багата оздоба культових будівель зазвичай навіває думки про якусь недосяжну досконалість,

тут же пишно золочений іконостас нагадував про інше – Бог сотворив тебе, людино, чистим золотим вмістилищем Свого Духа, до якого не пристане іржа гріховних помислів та бруд недостойний вчинків, тому зроби усе, щоб очиститися і вернутися до Отця Небесного у первісній незаплямованій подобі.

Після літургії усі піднялися до Благодатного Каменя. Дорога по розкислій під ногами глині крутою стежкою була важкою, як непроста дорога від заманливої облесливості лукавого до душевної і духовної чистоти. Біля каменя о. Андрій відслужив молебень до Пресвятої Богородиці. Возносилися до небес щирі прохання про заступництво Небесної Матері та ЇЇ неустанну опіку й допомогу. Кожен просив про своє – усі разом благали Святу Діву захистити й вберегти Україну.

Наостанок група відвідала Скиток – недавно побудовану невелику церковцю, зведену на місці, де в давні часи була своєрідна монастирська сторожова застава, що попереджувала ченців про татарський набіг. Шлях до Скитка – широка вторована, однак фізично виснажлива дорога – нагадував: путь до Творця, хоч пройдений багатьма, все ж вимагає від людини зусиль і наполегливості. Струнký храм, що вигнався стрілою в небо, наче вказував напрям, у якому треба рухатися. Ще одна спільна молитва, ще одна подяка Господеві за Його милість та чоловіколюбство.

Спуск вниз був, на диво, легким. Так, напевно, чується душа, скинувши окови гріха та причастившись Божою любов'ю.

Повернення додому разюче відрізнялося від вранішньої їзди. Душу переповнювали почуття, непідробною дитинною щирістю сяяли очі, хотілося обняти весь світ і ділитися з ним радістю.

Спасибі, Господи, за Твої щедроти, за те, що даєш силу не впасти у відчай і рухатися далі, даруєш наснагу й можливість служити Тобі і людям.

{joomplucat:194 limit=2|columns=1}

Оксана Вовків